

med disse Aktiver, som paa Papiret syner noget, men ikke betyder meget for Staten, fordi de ikke giver nogen Forrentning. Jeg vil sige i Lighed med det ærede Medlem Hr. Rode, at Finansudvalget — og det gælder ogsaa Regeringen, det ved jeg — har holdt igen. Men jeg vil ogsaa sige, at det er en ganske forkert Opfattelse, der har været fremme i forskellige Blade, at Finansudvalget ogsaa i den forløbne Vinter har været med til at dele ud i Flæng. Jeg tror — og i den Henseende har der været en fælles Villie —, at vi har villet, saa vidt det stod til os, være med til at spare, hvor det overhovedet kunde lade sig gøre.

Med Hensyn til store Udgifter paa Finansloven vil jeg nævne, at den Lov, vi fik vedtaget for et Par Aar siden om Overtagelse af private Gymnasier, har kostet Staten Millioner af Kroner, og jeg forudser, at vi ogsaa i de kommende Aar vil komme til at staa overfor mægtige Udgifter, fordi baade det ene og det andet af disse Gymnasier vil komme med Krav om store Byggeforetagender. Men jeg vil hævde, at i det hele har Finansudvalget bestræbt sig for at holde tilbage og ikke gaa med til Bevillinger, som vi mente uden Skade kunde spares.

I det hele vil jeg gerne benytte Lejligheden til her at sige, ikke mindst i Anledning af de Angreb, vi naturligvis atter er udsatte for i visse Blade, at ikke alene i Finansudvalget, men, jeg voyer at paastaa: i de fleste Udvalg er der i den forløbne Vinter gjort et energisk Arbejde, og for Folketingets Vedkommende maa vi derfor protestere, naar man ogsaa i Aar retter Bebrejdelser mod vor Arbejdsmaade. Det mener jeg, man ingen Ret har til, og de Blade, der nu atter er fremme med Overfald paa Rigsdagsmændene, kender i Virkeligheden ikke noget dertil, idet det kun er en ganske enkelt Lov, der er kommet paa et noget sent Tidspunkt, nemlig Motorloven. Ellers er vi fuldstændig up to date for Folketingets Vedkommende, der mangler ikke meget nu paa Slutningen af Samlingen. Derfor synes jeg, at naar Folketinget har gjort sig saa stor Flid i denne Vinter, er det uberettiget, at vi atter skal være Genstand for Angreb for Jaskeri, eller hvad man nu kan sige

fra visse Blades Side. Selvfølgelig skal der Tid til, men med Hensyn til Motorloven, som specielt har været draget frem i den Forbindelse, maa vi dog ogsaa regne med, at det ikke er rene Sinkere, der kommer herind. Man skulde tro, at vi undertiden kunde træffe en hurtig Beslutning, og naar der kommer en saadan Lov, som man ved helst skal gennemføres, og den kommer noget sent fra Ministeriet, har vi Lov til i Tide at udpege de Mænd, som paa Partiernes Vegne skal forhandle om Sagen, og saa kommer det ikke overraskende for dem, saa er man i Virkeligheden à jour i det Øjeblik, Lovforslaget gaar fra det ene Ting over til det andet.

Der er naturligvis en Række af Forslag paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven, som man egentlig burde tage under Overvejelse at faa renset ud. Jeg tror, det var meget rart, om man med Mellemløb kunde faa gjort rent Bord og saa paa ny overveje, om den og den Bevilling fremdeles skal staa ud i Fremtiden. Jeg tror, at dette gælder alle Budgetterne.

I disse Dage er det jo ca. 1 Aar siden, Ministeriet Neergaard traadte til. Derfor kunde det maaske være naturligt at se tilbage paa det Aar, der er gaaet. Det er jo rart, hvis man kan bevise — og det mener jeg, jeg er i Stand til —, at de Udtalelser, der blev fremsat af Ministeriets Chef ved Samlingens Begyndelse, og de Udtalelser, der blev fremsat fra min Side som Ordfører for mit Parti ved Finanslovforslagets første Behandling, er i fuld Overensstemmelse med de Resultater, vi nu har opnaaet under Samlingens Arbejde. Der forelaa jo i mange Henseender store Vanskeligheder i Foraaret 1920 — og der er selvfølgelig fremdeles Vanskeligheder for Regeringen —, idet der paa saa mange Omraader herskede Kaos, og det, som først og fremmest skulde bringes til Veje, var Orden. Det er efter min Mening lykkedes Regeringen, og jeg mener, det er Regeringens store Fortjeneste, ligesom at det skete paa en særdeles diskret Maade, uden store Proklamationer. Man kan nævne, at det varede ikke ret længe efter Ministeriets Dannelse, inden der kom nogenlunde Ro og Stabilitet i Arbejdsforholdene. Jeg